
SER CEM
Kazan'da Bir
Güz
Sancısı
TİLKİ
Kitap

tilki
Kitap

Hikâye
Kazan'da Bir Güz Sancısı
Ser Cem
ISBN 978-975-2470-37-8
1. Basım, İstanbul, Eylül 2018
Genel Seri: 215 Hikâye: 2

Tilki Kitap©
www.tilkikitap.com
www.kitapseyleri.com
iletisim@tilkikitap.com
Yayıncı Sertfikası:28740

Genel Yayın Yönetmeni: Emrah Çelik
Sekreterya: Semanur Aysel
Yayın Danışmanı: Veysel Yaykın
Editör: Dilan Tahincioğlu
Son Okuma: Zehra Kıratlı
Mizanpaj: Ahmet Çevik
Kapak Tasarımı: Kamer Su

Depoprint/İstanbul
Matbaa Sertifika No: 34049

Eserin tüm telif hakları yazarda saklı kalmak kaydıyla bu baskı için basım-dağıtım-satış-tanıtım hakları Tilki Kitap©'a aittir.
Eserin tüm yasal ve fikri sorumluluğu yazarına aittir.
Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

KAZAN'DA
BİR GÜZ SANCISI

Ser Cem

KAZAN'DA BİR GÜZ SANCISI

Regina'ya saygıyla,
12.10.2014
IQ cafe, KAZAN

-1-

Her pazar sabahı, aksatmadan çıktığım yürüyüşlerden biriydi. Sağlıklı yaşam için falan yürümüyordum; henüz on yedi yaşındaydım ve abartısız, lise futbol takımının en hızlı sağ açığıydım. Sadece, kendimle baş başa kalmayı seviyordum ve kalabalıklar içinde yalnız kalmaktansa, kendimle yalnız kalmayı daha çekilir buluyordum, hepsi bu!

Ekim ortalarıydı. Kaban gölünün güney yakası, salkım söğütlerin kızaran yapraklarıyla karşı yakada yükselen şehre sonbaharı müjdeliyordu. Kulaklarımı ve burnumu üşüten soğuk ama temiz bir hava vardı. Gece boyunca durmamış sağanağın lağımları coşturmuş olduğunu ve temiz havanın ara sıra kesif bir bok kokusuna teslim olacağını biliyordum.

Ne bu, ne de ince ince yağmaya başlamış yağmur beni durduramazdı. Çeneme kadar çektiğim montum, sıcak ve yüksek ağızlı deri botlarımla yürüyordum. Düpedüz araba uğultusundan başka bir şey olmayan 'şehrin sesini' duymak istemediğimden kulaklıklarımı da takmıştım.

Stynx, "Boat On The Riwer"ı söylüyordu. Böyle bir ses olamazdı. Buzuki ince ince tınlarken, ağaç dallarından düşen sarı yapraklar ritme uyarak havada süzülüyordu.

Etraf tenhaydı. Bu, yılın her zamanı için geçerli bir durumdu. Parkın müdavimleri, benim gibi yalnız yürümeyi sevenler, kestirme olduğu için oradan geçen memurlar ve bunamanın eşiğinde kendi kendine konuşan ihtiyarlardı. Tüm romantizme rağmen burada sevgililere pek rastlanmazdı. Belki gölün koyu gri renginden ya da ara sıra nefes aldırmayan lağım kokusundan dolayı sevgililer uğramıyordu. Aşka dair tek kırıntı, bazen salkım söğütlerin arasında kenetlenip kalan sokak köpekleriydi.

Sovyetlerden kalma cam fabrikasının kırmızı tuğla duvarlarına kadar serçe çeteleri arasında yürüdüm. Eski sandal iskelesinin ahşap usturmaçalarından sonra serçelerin yerini karga sürüleri aldı. Bu iki grup arasındaki amansız mücadeleyi haftalar önce fark etmiştim. Tek dertleri, cam fabrikasının artık tütmeyen yüksek iki bacasının, kimin kuluçka alanı olacağıydı. Kargalar güçlü ve sinsi; serçeler ise kalabalık ve inatçıydılar. Mücadele asla bitmeyecekti.

Yol, gölün içine giren bir buruna doğru kıvrıldı. Burada salkım söğütler yolun her iki yanını saran bir tünel oluşturmuştu. Güzün tüm renklerini taşıyan tünelin sonunda, birinin silüetini fark ettim. Kıpırtısız durduğu yerde, göl kenarına dikilmiş tahta totemleri andırıyordu. Yaklaştıkça bana yabancı gelmeyen birine dönüştü ve önüne gelip durduğumda haftalardır kaçtığım bir durumla artık yüzleşmekten başka çarem kalmadığını anladım.

Regina'ydı. Bizim sınıfın arka sıralarından, yüzünün güldüğünü ya da derse katıldığını hiç görmediğim kız...

İçinde hüznün hiç eksik olmadığı yeşil tatar gözleriyle öylece bana bakıyordu. Bir matruşka bebeği andıran yuvarlak, pürüzsüz yüzünü bana dönmüş bekliyordu. Koyu yeşil pardösüsünün omuzlarına dökülen saçları, ince ince yağmur tanecikleriyle bezenmişti. O elemli bakışlarına, ince küçük dudaklarının sessizliğine rağmen ne kadar dayanılmaz olduğunun farkında mıydı acaba? Nutkum tutulmuş ve o pazar sabahının tüm huzurunu yitirmiştim. Korkmuyordum. Ama o karşılaşmaya hazır değildim. Haftalardır kaçtığım ve görmezden geldiğim şey, gelip beni bulmuştu işte!

Kulaklıklarımı çıkartırken, Bon Jovi, "Living On a Prayer"i söylüyordu. O an havadaki rüzgârın uğultusunu duymaya başladım. Göl kıyısında ağaçların arasına kondurulmuş bir banka doğru yürüdüm. Yanıma katılıp sessizce geldi. Oturağın ıslaklığına aldırmadan yan yana yerleştik. Yüzüne bakmadan, gözlerimi odaklayabileceğim bir şeyler aradım. Yağmurun milyon dairecikle bezediği suyun yüzeyinden tam karşı kıyıya, su sporları federasyonunun ahşap köşklerine baktım. Güz yağmurunun gri dinginliği içinde öylece duruyorlardı.

Sıcak bedeninden tütüp gelen kokusunu duydum. Serin havaya karışan sıcaklığını hemen yanı başımda hissediyordum. 17 yaşın verdiği sarhoşluk ve alev alev tutkuyla üzerime gelen bu kızla nasıl baş edebilirdim ki? Hele, o elemli bakan yeşil gözleri, umut besleyen bakışları! Tüm bunlarla nasıl yüzleşebilirdim? Düşünceler ve ikilemler karnımda sızılara dönüştü.

Bununla yüzleşmek zor olacaktı. Derin bir nefes aldım. Cesaretimi topladım ve kafamda kurduğum, onu kırmayacağını umut ettiğim sözleri söylemek için ağzımı açtım.

-Regina...

-Sus.

Yeşil gözleriyle yüzüme baktı. Kollarını göğsüme sarıp başını bana yasladı. Islak saçlarının temiz kokusunu duyabiliyordum. Sıcaklığı pardösüsünden taşıp bedenime yayılıyordu. Karşılık verdim ve onu kollarımın arasına aldım. İlk kez ve hiç beklemediğim bir halde sarılıyorduk. Bana hep uzak gelen, bir kanyonun diğer ucundaymış gibi duran o kız, şimdi kollarımdaydı. Gerçekle yüzleşmek, sandığımdan çok daha zor olacaktı.

Onu sevmiyordum.

- 2 -

Üç hafta göz açıp kapayıncaya kadar geçti. Bu sürede ilişkimiz rutin bir düzeni takip etti. Dersler bittikten sonra okul kapısından birlikte çıkıp bizi ayıran durağa kadar birlikte yürümeye başlamıştık. Yapeyeva sokağından aşağı gidip Lenin bahçesine varıyorduk. Etrafı Sibirya ladeni ve çıplak ak kayınlarla kaplı kara gölün etrafında kışa hazırlanan kuğuları seyredip sonra Aziz Peter ve Paul katedraline gidiyorduk. Gri gökyüzünün altında, turuncu çan kulesi ışıltıyla parlayan katedralin yanından geçip Bauman sokağının kalabalığına karışıyorduk. Sokağın sonundaki duraklara gitmeden önce mutlaka Epiphany çan kulesinin ayakları altından el ele tutuşup geçiyorduk. Regina bu ritüelin çiftleri kutsadığına inanıyordu.

Regina, bir kedi kadar uysal ve sessizdi. Okuldan sonraki yürüyüşlerimizde konuşan, daha çok bendim. Ona genelde gezip gördüğüm ve yaşadığım ülkeleri ve şehirleri anlatıyordum. Kuzey İtalya'nın taş kasabalarını, Marsilya'daki evimizin rüzgârı dinmeyen balkonlarını, Toulous'un büyüleyen sisli sabahlarını, Türklerin

sıcak yüzlerini, Mısır'daki kavurucu toz fırtınalarını... Yeşil tatar gözlerini yüzümde gezdirip dinledi hep. Kazan'ın 30 kilometre kuzeyindeki bir köyden, okumak için akraba yanına yollanmış ve o güne dek köyünden başka bir yeri görmemiş birine anlattıklarımın ne ifade ettiğini bilmiyordum. Ama ilgili bakışları beni sürekli anlatmaya itiyordu.

Genç yaşıma rağmen onca yer görmekten ve bir diplomatın oğlu olmaktan çok bir eşyasıymış gibi ardından dünyayı gezmekten aslında haz almıyordum. Kendimi bildim bileli sürekli bir hareket halindeydik. Daha hiçbir şeye tam alışamadan yeni bir şehre, yeni bir düzene gidiyorduk. Yeni insanlarla tanışmak, yeni dostluklar edinmek bir görev halini almıştı sanki; ta ki bir sonraki terke kadar yapılması gereken bir görev. Bu yüzden ilişkilerimin hiçbirisi bana samimi gelmiyordu. Kendimi hiçbir yere ait hissetmiyordum. Kendisi başarılı bir akademisyen olan annem bu hislerimin ergenlikten kaynaklandığını düşünüyordu. Ama ben doğamın o şekilde evrildiğine kanaat getirmiştim bir kere. Belki de yalnızlığımı sevmemin nedeni bu hislerimdi. Çünkü bana tek samimi gelen şey, yalnızlığımdı.

Onca ülke görmenin bana kattığı en ilginç yanı, hemen hemen her dilde küfür etmeyi öğrenmiş olmamdı. Gittiğim her okulda, beni aralarına katmak isteyen çocuklar ilk önce dillerinin en okkalı küfürlerini öğretmek istemişlerdi. İlginç bir şekilde her biri kendi dilinde küfretmenin en iyi seçenek olduğunu düşünüyordu. Yine de bu konuda Türklerin tahtını kimse elinden alamaz bence, Ruslar bile. Tabii bunlardan Regina'ya hiç bahsetmedim.

O gün, farklı bir yol seçtik. Tarihi Kazan›ı, daha çok Tatarların kaldığı İske Tatar Bistäse ve Rusların yerleştiği Qazan Bistäse olarak ikiye ayıran Bulak kanalının kenarında yürüyorduk. Kanalın suyu buza kesmiş, ince kırılgan buz adacıklarının arasında ördekler oynaşıyordu. İnceden bir sağanak başlamıştı. Regina kollarımda,

sessizce ilerliyorduk. Ona, ailemin yılbaşı için Marsilya'ya gitme plânlarından bahsediyordum.

Bir sokaktan sapıp Bauman'a doğru ilerledik. Sağ kolumun altında Regina'nın beni bir yerlere yönlendirdiğini hissettim. Yüzüne baktığımda, gözlerinde hınzır bir bakışın olduğunu gördüm. Bu, onda görmeye alıştığım bir hal değildi.

Bauman'ın canhıraş kalabalığına girdik ama yürüdüğümüz sokaktan karşıya geçip başka bir ara sokağa girdik. Daha o sokakta fazla ilerlemeden başka bir ara sokağa saptık ve kendimizi her iki yanı, eski kırmızı tuğlalarla örülü çıkmaz bir sokağın içinde bulduk. O an Regina durdu ve kollarımdan ayrıldı. Merakla sağına soluna bakınan gözlerinden onun da oraya yabancı olduğunu anladım. Sonra, önleri merdivenli, boyaları dökülmüş demir kapılardan birine doğru ilerledi. Doğru yerde olduğunu anlayınca bana döndü.

-Gel.

Daracık, kıvrılan ahşap bir merdivenden çıkmaya başladık. Regina önde küçük elleriyle beni çekiştiriyordu. Işıksız merdiven holünde saçlarının parıltısını seyrediyordum. Binanın en üst katına kadar çıktık. Öyle tahmin ediyordum çünkü en son merdiven basamağına kadar gelip pislikten rengi belli olmayan bir kapının önünde durmuştuk. Regina'nın beni kaldığı eve, akrabalarıyla tanıştırmaya getirdiğini düşünüyordum. Ama olamazdı. Çünkü onun Osimova'da kaldığını biliyordum. Başka bir akraba ya da dost evi olmalıydı. Merakla sormak üzereyken kapı açıldı.

Kapıda oldukça yaşlı, kamburu çıkmış, koyu mavi önlüklü bir kadın vardı. Regina'yla anlamadığım bir dilde konuştular. Kadın, yorgun bakan şüpheli gözlerle beni süzdü. Sonra içeri girmemiz için önümüzden çekildi. Karşımızdaki uzun koridoru ve sağlı sollu kapıları görünce bir çeşit pansiyonda olduğumuzu anladım. Neden oraya geldiğimizi kavramıştım. Ya da ben o an öyle sanmıştım.

Onu hâlâ sevmiyordum.

-3-

Oda baştan aşağıya ahşap kaplıydı ve her yandan tavanı destekleyen kolonlar çıkıyordu. Burası bir çatı katıydı ve acemi bir dekorasyonla ucuz bir pansiyon odasına dönüştürülmüştü. Girişin sağında iki kişilik bir yatak ve askılık; solunda daracık bir banyo ve tuvalete giren kapı vardı. İlerisi genişçe bir boşluktu. Ama meyilli bir şekilde alçalan tavan, uzanıp dokunulacak halde karşı duvarda son buluyordu. Meyilli tavanın üzerinde küçük bir havalandırma penceresi kondurulmuştu.

Regina'yla odaya el ele girdikten sonra bir süre duraladık. Tüm eşya zevksiz bir pastel renkler cümbüşü içindeydi. Üzeri kaplan desenli bir battaniye, duvarda gazete promosyonu ile alınmış natürmort bir resim ve zemine serilmiş, pisliği üstünde sahte bir İran halısı...

Nispeten sessizdi. Ahşap kolonların taşıdığı çinko tavanı döven sağanağın sesi tıkırdıyordu. Bitevi odalardan kısık birer mırıltı halinde başka çiftlerin konuşmaları duyuluyordu. Bir de zemberek gibi çarpan kalbimin sesi vardı ki onu ancak ben duyabiliyordum.

Hiç konuşmadan, iki mıknatıs gibi birbirimizi çektik ve sıkıca sarıldık. Islanmış ve üşümüş yüzümüzü al basana kadar öylece kaldık. Koyu yeşil pardösüsü altından sıcaklığını hissedebiliyordum. Islanmış saçlarının kokusunu derin derin içime çektim. Küçücük bedeni kollarımın arasında kaybolmuştu. O an ıslanmakla meşgul şehrin çılgın kalabalığından uzakta, o izbe pansiyon odasında tüm dertlerimizden kopmuş, sadece birbirimize bağlanmıştık.

Korkuyordum. Erkek adam korkar mı diye sormayın! İliklerime kadar titriyordum. Hem ne yaptığımı bilmiyordum hem de yapmam gereken her neyse onu uygulamaktan korkuyordum. Beni daha da fazla dehşete sürükleyen, Regina'nın yeşil gözlerindeki hınzır bakıştı. Kimdi bu kız? O cesareti, elemli gözlerindeki o umut… İç konuşmalarım, bir bumerang gibi benden uzaklaşıp yine bana dönüyorlardı.

Kafamı toparlamaya çalışıyordum. Öpüşme kısmı sorun değildi. Marsilya'da, İtalyan bir kızla, 6-7 yaşlarındayken kısa bir tecrübem olmuştu. Hem filmlerden de az çok gördüklerim vardı. Mesela Fransız yöntemi vardı; dilini çıkartıp kızın ağzında 8 işareti yapıyorsun ve oluyordu teoriye göre. Ama diğer şeyler? Mısırlı çocuklardan deveyle yaptıkları şeyleri hatırlamaya çalıştım. Türk çocuklar da ellerinde kullanılmaktan rengi solmuş dergi parçalarında bana bir şeyler göstermişti. Tüm hepsi zihnimi istila etmişti. Ya bebek? Plastik bir balon olmalıydı!

Regina kollarımdan ayrılınca kendime geldim.

-Bana beş dakika müsaade, dedi.

-...

Cevap bile veremedim.

O banyoya girip kapısını kapatınca, rutubet kokulu loş odada yalnız kaldım. Yatağa uzanıp beklemeliydim belki de. Ama korku iliklerime işlemişti. Ayaklarım beni, odanın tek penceresine doğru götürdü.

Puslanmış camı ellerimle ovaladım. Bauman sokağının bir bölümü görünüyordu. Gri gökyüzü altında, yüzlerce şemsiye sokağı adımlıyordu. Sokak lambalarının ışıkları, ıslanan zeminden aksedip, mağazaların vitrin ışıklarını aydınlığa boğmuştu. Sokağın sonunda, Epiphany çan kulesi, tüm dinginliğiyle yükseliyordu. Karşı damın üzerinde tünemiş güvercin grupları, sağanağın tadını çı-

kartmakla meşguldü. Hayat güzeldi işte! Sessiz, sakin ve sağanak gibi akıp giden bir yaşam...

Banyo kapısı açılınca, düşüncelerimden koptum ve ardıma, Regina'nın olduğu tarafa baktım. İşte karşımdaydı, yüzleşmem gereken her şeyiyle birlikte.

Saçlarını topuz yapıp arkasında toplamıştı. Pürüzsüz yuvarlak yüzü, bir bebek temizliğiyle ortaya çıkmıştı. Odanın loşluğuna inat, yeşil tatar gözleri pırıl pırıldı. Çıplak omuzları, güneş görmemiş beyaz teniyle, bedeninin geri kalanını kapatan sarı havlunun dışındaydı. Nasıl dayanabilirdim ki?

Ancak seyredebildim.

Ardında su damlaları bırakarak bana doğru ilerledi. İnce beyaz kollarını etrafıma sarıp bekledi. Üzerinde yalnızca ıslak bir havlu olduğunu bilmek beni kör etti. Bilincim karardı ve zamandan koptum. Sonrası bir film şeridi gibi geçti.

Küçük ellerini yüzümde gezdirdiğini hatırlıyorum; ev işi yapmaktan bozulmuş, köylü kızı ellerini öptüğümü, yeşil tatar gözlerinde boğulduğumu, ıslak saçlarının kokusunu, ellerimin titreyişini, göğsümde hissettiğim yumuşaklığını, başarmak üzereyken derin bir karanlığa apansız düştüğümü...

Sonra onu korkumun bütün hiddetiyle ittim. Çaresiz ve şaşkın yeşil bakışlarına aldırmadım bile. Odayı nasıl bir hışımla terk ettim, yaşlı ihtiyarın anlamadığım sözlerini nasıl karşılıksız bıraktım, daracık karanlık merdivenlerden koşar adım nasıl indim, Bauman'ın kalabalığına sığınırken nasıl ağlamaya başladım, kapana kısılmış vahşi bir hayvanın dürtüsüyle nasıl koşmaya başladım, neden ve nasıl oldu bilmiyorum. Erkekler ağlamaz demeyin. Sağanak yüzümü tokatlarken ve beni evime götürecek durağı ararken, Epiphany çan kulesinin kör gölgesinde hıçkırıklar içinde ağlıyordum.

Onu gerçekten sevmiyordum.

SER CEM
Kazan'da Bir
Güz
Sancısı
Ve bir gün, korkak adımlarla, bir zaman birlikte gittiğimiz pansiyonun çıkmaz sokağına gittim. Temizlenmemiş kar diz boyunu geçiyordu. Bir süre öylece bekledim. Acaba o an yukarda başka biriyle midir diye geçirdim içimden. Sefilleştiğimi hissettim ve hışımla o sokağı terk ettim. Eve dönerken, sokak lambasının ışığında, adını büyük harflerle, tertemiz karın üzerine yazdım, bir gün eriyip suları Volga'ya karışsın diye..
9 789752 470378